

ΜΙΚΡΑ ΔΡΑΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΔΑΦΡΕΛΟΥ ΝΤΕ ΜΥΣ ΣΕ

ΕΝΩ ΕΡΟΔΙΖΕ Η ΔΥΓΗ...

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α :

(ΜΑΡΙΑΝΙ, μουσικός.
'Ο αδελφός ΦΙΟΡΑΣΑΝΤΑ.
'Ο κόμης ΑΠΠΙΑΝΙ.
ΙΟΥΛΙΑ.

('Η σκηνή στη Ρώμη, στο δωμάτιο του Μαριάνι).

ΜΑΡΙΑΝΙ, (μόνος του). — "Αχ, ως ποῦμε πῶς ζοῦμε κ' εὐεῖς. "Ας τὸ ποῦμε... Μὰ ἔτσι ὅσοσο περνᾷ ἡ ἡλιθία κ' ἔρχεται ὁ θάνατος... "Ας πέσομε νὰ κοιμηθῶμε τώρα... Εἶνε περασμένα μελάνι-χτα... Μὰ τί γίνεται ἔξω; Τρέχουν; Φωνάζουν;... (Κάποιος χτυπά στὴν πόρτα). Ποῖός εἶνε;

ΜΙΑ ΦΩΝΗ, (ἀπέξω). — "Ανοίξτε, ἀνοίξτε, ὅποιοι κ' ἄν εἰσαστε!... (Μπαίνουν ἡ 'Ιουλία μὲ μάσκα καὶ ὁ ἀδελφός Φιορασάντα).
Ο ΑΒΒΑΣ. — Κλείστε τὴν πόρτα! Οἶψι! Εἶμαι περισσότερο πεθαμμένος παρὰ ζωντανός...

('Η 'Ιουλία κάθεται).

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Σὲ τί πιστεύω νὰ σὰς φανῶ χυμώσιμος, κύριε;
Ο ΑΒΒΑΣ. — Σιωπή, ἀγαπητέ μου κύριε. Μὴ φρονιάζετε, γὰρ τὸ Θεό!... ("Ἐξω ἀκούεται ὁ θόρυβος ὅπλων καὶ ἀλόγων). Μὰς κινηγοῦν! Δὲν ἔχει ἄλλη ἔξοδος τὸ σπίτι;

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Ναι, ἡ πόρτα τοῦ ὑπογείου μου βγαίνει στὰ χωράφια.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Στὰ χωράφια; "Α, ὄχι δά! Δὲν θέλω νὰ μὲ πᾶσιν ὅσιν πονηρὸ στὴ γῆ-κα! Κύριε, ἂν μπορούσατε αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ μὰς σῴσατε μ' ὁποιοδήποτε τρόπο, ὁ Θεὸς μου ὁ καρδιναλῖος θὰ σὰς ἀντιμετρεῖ ὅπως σὰς ἀξίζει.

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Μά, μιλῆστε, λοιπόν... Τί μπορῶ νὰ κάνω;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἀρκεῖ νὰ ξέρετε ὅτι μὰς παρακολοῦθοῦν, κύριε. Κατὰ τὰ ἄλλα, κάνετε ἕτι καταλαβαίνετε. Μοῦ εἶνε ἀδύνατο νὰ σὰς ἐμπιστευθῶ ὁλόκληρο τὸ μουσικὸ μὰς περιτετῆρας... Ὅσοσο, νὰ τὶ τρέχει... (Τοῦ μιλά σὸ αὐτί).

ΙΟΥΛΙΑ, (σηκώνεται καὶ λέει μ' ἀπόφρασι σὸ Μαριάνι). — Αὐτός ὁ ἀνθρώπος εἶνε ἐραστής μου, κύριε. "Ἐχω ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας πού ἐγκατέλειψα τὸ σπίτι τῆς μητέρας μου γιὰ νὰ τὸν ἀκολοῦθησο, καὶ ὁ ἀδελφός μου μὲς κινηρᾷ...

Ο ΑΒΒΑΣ. — Ἀγῆστ τα αὐτὰ τώρα, λατρευτὴ μου. Πρέπει πρὸ παντός νὰ ξεφύγομε...

ΙΟΥΛΙΑ. — Ζήτησε ἕνα ξίφος ἀπὸ τὸν κύριο γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο.

Ο ΑΒΒΑΣ. — Τί εἶπες; Νὰ χτυπηθῶ μὲ τὸν ἀδελφὸ σου; "Α! πόσο εἰκόλια τὰ κανονίζετε τὰ πράγματα οἱς ἡ γυναῖκες! "Οχι, πρέπει νὰ φύγο. Κι' αἴριο, πολὺ προῖ, θάρρω νὰ σὲ πάρω, ἀγαπημένη μου...

ΙΟΥΛΙΑ, (κάθεται). — Φεύγα, ἂν θές. Ἐγὼ θὰ μείνω.

Ο ΑΒΒΑΣ, (φορεῖ τὸ μανδύα τοῦ Μαριάνι). — Φεύγω. Εὐτυχὸς ὁ ἀδελφός σου δὲν μὲ γνωρίζει σὸ πρόσωπο. Κύριε, σὰς ἐμπιστευομαι τὴν πὸ γοητευτικὴ κόρη τῆς 'Ιταλίας. (Φεύγει).

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Κλαίτε, δεσποινίς;

(Σιωπή).

ΜΑΡΙΑΝΙ. — 'Ο ἀδελφός σας μοῦσε νὰ ἔλθῃ σὲ λίγο.

Τί πρέπει νὰ κάνω γιὰ σὰς;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν ξέρω, κύριε.

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Καὶ ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀπελπίζεσθε ἔτσι...

ΙΟΥΛΙΑ, (βγάζει ἕνα σιλιέτο ἀπὸ τὴ ζώνη της). — Νὰ κάτι πού δὲν ἀπελπίσει ποτέ!

ΜΑΡΙΑΝΙ, (μιλά ἀπὸ μέσα του). — "Η αὐτὴ ἡ γυναῖκα εἶνε ἀνοήτη ἢ ἀξίζει νὰ κἀνη κανεὶς τὸ πᾶν γιὰ χάρι της. (Χτυποῦν στὴν πόρτα). 'Ο ἀδελφός σας ἦρθε, κυρία. Ν'

νοῖξο; (Σαναχτυποῦν). Πρέπει ν' ἀνοίξω ὀστόσο! Περάστε ἐδῶ μέσα, κυρία, καὶ ἀφήστε με νὰ κάνω ἕτι νομίσω καλύτερο. ('Η 'Ιουλία βγάζει τὴ μάσκα της καὶ μπαίνει σὸ πλαινὸ δωμάτιο. 'Ο Μαριάνι ψιθυριστά). "Ὅποια κ' ἂν εἶνε αὐτὴ ἡ γυναῖκα, εἶνε ὁμοφυρὴ σὺν τὸν ἥλιο!... ('Ανοίγει. Μπαίνει ὁ 'Αππιάνι).

ΑΠΠΙΑΝΙ. — Ἡ ἀδελφὴ μου εἶνε ἐδῶ!

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Πῶς τὸ ξέρετε;

ΑΠΠΙΑΝΙ. — Σεῖς εἰσάστε ὁ ἐραστής της; Πῆς μου, νὰ ἢ ὄχι;

"Αν δὲν μοῦ πῆς ἀμέσως, εἶμαι ἕνας παλινῆθοπος!

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Οχι, δὲν εἶμαι ἐγώ.

ΙΟΥΛΙΑ, (μπαίνοντας ἐξαφνα). — Ἐδῶ εἶμαι, Μπενβενοῦτο! ΑΠΠΙΑΝΙ. — "Η μητέρα σου σὲ ἀποκήρυξε!... 'Ο πατέρας σου σὲ καταρτίετα!... Γιατὶ τὸ ἔκαμες αὐτό;... Θὰ σὲ σκοτώσω καὶ τότε ἀμέσως μάλιστα!...

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου! (Πέφτει λιπόθυμη).

ΑΠΠΙΑΝΙ, (σὸ Μαριάνι). — Ποῖός εἶσαι σὺ; Μίλα, ποῖός εἶσαι; Θὰ σὲ τιμωρήσω καὶ σὲνα ἔπο-σὸ σοῦ πρέπει...

ΜΑΡΙΑΝΙ, (σὸν 'Ιουλία). — "Ἐχετε κανέναν ἄλλο προστάτη, κανέναν ἄλλο συγγενὴ στὸν κόμο, δεσποινίς;

ΙΟΥΛΙΑ, (ψιθυριστά). — "Οχι!...

ΜΑΡΙΑΝΙ, (σὸν 'Αππιάνι). — Μὴν τολμήσῃς κ' ἐγγίσης τὴ δεσποινίδα, γιατί θὰ πεθάνῃς!...

ΑΠΠΙΑΝΙ. — "Α, εἶσι λοιπόν!... Ἐμπρός; ἂς λογαριασθῶμε πρῶτα μαζὸ!...

(Βγαίνουν μαζὸ ἔξω. 'Η 'Ιουλία μένει μονάχη, πέφτει στὰ γόνατα καὶ προσεύχεται. Μακρὰ σιωπὴ. Σαναχτυρεῖ σὲ λίγο ὁ κόμος τοῦ Μαριάνι).

ΙΟΥΛΙΑ. — Θεέ μου!... Ποῦ εἶνε ὁ ἀδελφός μου;

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Προσευχηθῆτε γι' αὐτόν!

ΙΟΥΛΙΑ. — Δίημε, τὸν σκοτώσατε!...

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Ἐρχετὸ νὰ χτυπηθῶ μαζὸ τοῦ. "Αν δὲν τὸν σκότωνω ἐγώ, θὰ μὰς σκότωνε αὐτός καὶ τοὺς δύο!...

ΙΟΥΛΙΑ. — Καὶ γιατί χτυπήθηκα μὲ τὸν ἀδελφὸ μου; Τί εἶσαι σὺ γιὰ μένα;

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Η μητέρα σας σὰς ἀπεκήρυξε, ὁ πατέρας σας σὰς καταρτίσθηκε, ὁ φίλος σας σὰς ἐγκατέλειψε. Σὰς ρώτησα ἂν εἶ-

χαιτε κανένα ἄλλον προστάτη στὸν κόμο καὶ μοῦ εἶπατε ὄχι. "Ἐλεητα, ὁ ἀδελφός σας σὰς ἔθισε!... Μπάτε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο, δεσποινίς.

ΙΟΥΛΙΑ. — "ὦ! Θὰ πεθάνω! Θέλω νὰ πεθάνω!...

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Αν πεθάνετε, τότε ἔκανα ἕνα ἐγκλημα χωρὶς λόγο. Περάστε σ' αὐτὸ τὸ δωμάτιο. Εἰδοποίησα νάρθη ὁ φίλος σας Φιορασάντα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν θάρρη! Δὲν θάρρη, γιατί εἶνε παλινῆθοπος!

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Ἐχετε δικιο, εἶνε παλινῆθοπος. Καὶ τώρα, ἀκούστε κάτι πὸ ἔξω νὰ σὰς πῶ. Ἐγὼ δὲν μπορῶ πειὰ νὰ μείνω ἐδῶ. Σκότωσα τὸν ἀντίπαλό μου χωρὶς μάγνηρας καὶ τὸ ἐγκλημα αὐτὸ τιμωρεῖται μὲ θάνατο. Σεῖς, μείνετε ἐδῶ. Τὸ σπίτι εἶνε δικό μου, σὰς τὸ δίνο!

(Σιωπή).

ΜΑΡΙΑΝΙ. — "Η νύχτες εἶνε μακρὰς αὐτὴ τὴν ἐποχὴ. Νά, ἡ ἀγῆ ροδίζει κίλιας. Μέσα σὲ μὰ ὥρα πρέπει νὰ ἐγκαταλείψῃ τὴ Ρώμη. Θὰ πάω στὴ Βενετία, στὴν πατρίδα μου. Θὰ καταταχθῶ ἐθελοντῆς.

ΙΟΥΛΙΑ. — Εἶσαι γενναίος, μὰ εἶσαι τρελλός!...

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Σὰς ἰκετεύω νὰ δεχθῆτε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Μὰ δὲν μπορῶ νὰ μείνω ἐδῶ!... Πῶς θὰ μείνω; Θὰ μὲ πάρουν γιὰ τυχοδιώκτρια. Θὰ προκαλέσω ἑ-πόνιας, θὰ μὲ βάλουν φυλακῆ!...

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Μπορῶ νὰ σὰς πρτερίνω ἐνὸς ἄλλο μέσο!... Μὰ φοβοῦμαι πῶς θ' ἀρνηθῆτε.

ΙΟΥΛΙΑ. — Τί;

ΙΟΥΛΙΑ. — Δὲν θέλω νὰ σὲ ξαναδῶ πειὰ, ἀδελφά!...

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΑΙ ΘΠ' ΕΚΕΙ

ΓΙΑ ΝΑ ΓΕΛΑΤΕ

(Από τα σατυρικά φύλλα όλου του κόσμου)

— Κά σεις, γιατί ταγματάρα, όταν μιιά γυναίκα σάς απαγορεύη νά τής μιλάτε γιά έρωτα, σβέσατε τή διαταγή της ή τήν παραβιάσετε;

— Τή διαταγή; Ποτέ. Τήν κυρία;... Έξαρτάται από τήν ηλικία της... *

— Οποίος δέν έχει περιουσία, δέν έχει πίστωση.

— Οποίος δέν έχει ίσοπαγήμένη τή γυναίκα του δέν έχει ανάταση.

— Οποίος δέν έχει παιδιά δέν έχει δύναμη.

— Οποίος δέν έχει γονείς, δέν έχει στήριγμα.

— Άλλ' όποιος δέν έχει τίποτε άπ' αυτά δέν έχει φροντίδες!... *

Στό δικαστήριο :

— Κατηγορούμενε, σέ είδανε νά κλέβης άχρητα. Τί σ' έπαρωξε νά τόν κλέβης αυτό;

— Ή... πείνα, κύριε Πρόεδρε!... *

— Τι φρονές είνε έπίνοο στό σπίτι, Γιάννη;

— Μά δέν μπορώ κ' έγώ νά καταλάβω. Ή τή σκολιά γαργίζωιν, ή... ή κυρία τραγουδάει!... *

— Υπάρχωιν, αγαπητόι μου, δύο περιόδοι στον άνδρα, κατά τίς όποιες δέν μπορεί νά έννοήσει τίς γυναίκες.

— Ποιές;

— Μιά πριν τίς παντρεύτη, και μιιά άφού τίς παντρεύτη!... *

— Οί γονείς μου δέν θέλωιν νά σέ πάρω άντρα, γιατί είσαι άπορησιμένος στό σπύρι.

— Μά κ' έσύ τόν ίδιο.

— Βέβαια... Μά... πρέπει ένας άπ' τούς δύο μας νά φροντίη γιά τό σπίτι!... *

— Μαρία, σέ είδα γχές τό βράδυ τόν περιβολή νά σέ φιλή κάποιος. Ήταν ό θυρωρός ή ό θαυμαριένος;

— Πουά ώρα με είδατε, κυρία, στις όχτώς ή στις ένδεκα;

— Πιστεύετε, δεσποινίς, ότι τά φιλήματα είναι μικροβιοδόρα;

— Δέν ξερω... Έγώ ποτέ μου...

— Δέν έφιλήθηκατε;

— Δέν άρρώσθησα!... *

Οί έξωφρονισμοί της Μόδας :

Ή ζητιάνη; Βοηθήσατε με, κυρία... Ίδούσε πώς περπατώ γωμνί στό δούμο!...

Ή κυρία; Κ' έπειτα;... Όπως βλέπετε, κ' έγώ θεόγυμνη βγαίνω έξω!... *

— Δέν μοι λές, σέ παρακαλώ, είνε επικίνδυνο νά βάρη κανέναν τά μαλλιά του;

— Επικινδυνώσατο... Φαντάσω ότι ό θεός μου είχε άσπρα μαλλιά, τά έθαψε και σ' ένα μήνα παντρεύτηκε μιιά γηρα με πέντε παιδιά!... *

— Λοιπόν είπαμε; ούτε κατνό, ούτε χρασί, ούτε θέατρο, ούτε αυτοκίνητο.

— Κ' έπειτα, γιχαρέ;

— Έπειτα... θά είσαι σέ θέση νά μου πληρώσεις τίς ένδεκα βίζι-τες που σου έλαμα!... *

— Μαίρη, θέλεις νά γίνης σέξυγος μου;

— Τί γεωδίας;

— Έξατό δολαρία τήν έβδομάδα.

— Μά αυτά δέν μου φτάνωιν ούτε γιά τά μαντήλια!

— Τότε νά περιμένουμε... νά σου περάση τό σανάχι!... *

— Δέν θά μπορέσης, άνεμη μου, νά έννοήσης τί είνε εύτυχία, παά μόνο άφού παντρευτής.

— Άλήθεια, θείο μου;

— Ναί, παιδί μου... αλλά τότε... θά είνε δυστυχώς πολύ άργά!... *

— Κατηγορούμενε, θά σου αναφέρω όλες τίς προηγούμενες καταδίκες σου.

— Άφού είνε έτσι, κύριε Πρόεδρε, τότε θά μου έπιτρέψετε νά καθίσω!... *

Μεταξύ πατρός και κόρης :

— Κόρη μου, ένας λαμπρός νέος ζητάει νά σέ κάμνη γυναίκα του. Πρέπει νά τόν πάρης.

— Μά δέν θέλω νά χωρισθώ από τή μαμά!...

— Νά τήν πάρης μαζί σου, παιδί μου. Κ' έγώ αύτό θέλω!... *

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Θά σάς τό πώ άργότερα. Τώρα, επιτρέψατέ μου νά έτοιμασώ γιά νά φάγω. (Απομακρύνεται).

ΙΟΥΛΙΑ, (μόνη). — Μά είσαι και σύ τρελή, φτωχή μου καρδιά!... Τ' εν' αυτά που όνειρεύεσαι τώρα; Ατύχος ό άνθρωπος είνε δαιμόνος με τό αίμα του άδελφού σου! Μπορείς νά ζήσης μαζί του; (Περφεί στή γόνατα και προσεύχεται).

(Κάποιος χτυπά. Μπαίνει ό Φορσάννα).

Ο ΑΒΒΑΣ. — Έγώ είμαι, αγαπημένη μου. Έμαθα τή θλιβερή είδηση. Και τά είπα όλα στό θείο μου τόν καρδιανάλο.

ΙΟΥΛΙΑ. — Λοιπόν;

Ο ΑΒΒΑΣ. — Λοιπόν όλα πάνε καλά. Ό θεός μου με σιμωλώε με νά φύγωμε άπ' τή Ρώμη γιά λίγον καιρό. Θά πάμε στη Νεάπολι, όπου θ' άρχίσω τό ιερατικό σχήμα και θά σέ παντρεύτω. Ό θεός μου έγχαφε στή μητέρα σου και τής ζήτησε τό χέρι σου γιά μένα. Ή άπάντησής ήταν ότι ό άδελφός σου, ξεψυχώντας, τήν παρακάλεσε νά μιάς συγχωρήσει... (Σιωπή). Δέν μου άπαντάς; Φέρωμα μαζί μου κ' ένα φορείο που μου παρεχώρησε ό θεός μου γιά νά σέ πάν άπου θέλῃσης...

(Μπαίνει ό Μαριάν).

— ΙΟΥΛΙΑ. — Μαριάν, ή μητέρα μου με συγχώρησε!

Ο ΑΒΒΑΣ. — Κύριε, σάς εχθαριστώ γιά ό τι έκάνατε γιά μιά και σάς παρακαλώ νάβηθε μαζί μου. Ό θεός μου δέν θα σάς άφήσει χωρίς άνταμιωθή.

ΙΟΥΛΙΑ. — Άκούσε με, Μαριάν. Θέλω νά μου όρασήσης ότι θα κλέβης ό τι σου πώ.

ΜΑΡΙΑΝΙ. — Σου τό όραζομα.

ΙΟΥΛΙΑ. — Ονομάζομα Ίουλία, κόρησσα Άπ'ναίν. Είμαι άνεμή του καρδιανάλου Γζουμάν, ό όποιος μου άμνησε πεθαίνοντας τήν περιουσία του. Έπιθύω τό όνομά μου νά βγίη άπ' αύτή τή διαθήκη και νά μετ' τό δώο σου... Πάρε τώρα αύτό τό δικτυλίδι. (Του προσφέρει ένα δικτυλίδι, τό όποιο βγάδες από τό δικτυλίδι της. Έπειτα τραβά δύο τρίχες από τά ξένινα μαλλιά της). Βιάσε μέσα κ' αύτά!...

(Ή πόρτα άνοιγει και ή Ίουλία άνεβαίνει στό φορείο).

Ο ΑΒΒΑΣ. — Πού πρέπει νά διατάξω νά σάς όδηγήσωιν, άγάπη μου;

ΙΟΥΛΙΑ. — Στό μοναστήρι τής Θεοτόκου! Νά πύς στή μητέρα μου ότι απελάσσει νά γίνω καλόγρηνα!... Δέν θέλω νά σέ ξαναδώ πειά, άβά... Τ' άκούεις;... Άντίο, Μαριάν!... Δέν θα σέ χρησιμοποιήσω ποτέ... Άντίο!...

ΑΛΦΡΕΔΟΥΣ ΝΤΕ ΜΥΣΣΕ

ΑΠΟ Τ Η ΙΣΤΟΡΙΑ

Ο ΧΟΝΤΡΟΚΕΦΑΛ Σ ΠΑΠΑΓΕΛΟΣ

Όταν ό Αύγουστος έπέστρεψε στη Ρώμη, έπστερα από τήν περιλαμπρή νίκη τον στό 'Αγκιο, όλοι οί συμπολίται τον έσπεσαν νά τόν ύποδεχθώιν και τόν συγχωρήσιν γιά τό θράσιό του. Μεταξύ τών άλλων παρουσιάστηκε κ' ένας άνθρωπος τό λαιπό, ό όποιος τό προσέφερε ως δώρο ένα παταγάλο, τόν όποιο είχε μάθει νά προσέρη αυτούς τίς λέξεις :

— Χαίρε Κείσαρ, νικηφόρε αυτοκράτορα!...

Ό Κείσαρ τόσο πολύ εχθαριστήθηκε από τό δώρο αύτό, όστε άντίμειρε τό δωρητή του κ' ένα μεγάλο χρηματικό ποσό.

Ή γενναϊότητα αύτῃ του αυτοκράτορος παρακίνησε και κάποιον άλλο Ρωμαίο, κατασκευαστή σκευών, νά διδάξη τά ίδια λόγια σ' έναν δικό του παταγάλο, με τό σκοπό νά τόν χαρίση στον Κείσαρ. Δυστυχώς όμως ό παταγάλος τόν ήταν χοντροκέφαλος και δυσκολούνταν νά μάθῃ τή φράση που τό σολανόως καθιερωμένος ό κύριός του, ό όποιος ήθιμονε μαζί του κάθε τόσο και φώναζε :

— Κρίμα στους κότους μου! Έχασα τόν καιρό μου!...

Έπί τέλους, ύστερ' από τόσες επαναλήψεις, ό παταγάλος κατοήθεσε νά μάθῃ άπέρω τό... μάθημά του και τότε ό κύριός του έτρεξε νά τόν προσφέρει στον Κείσαρ. Μόλις όμως ό αυτοκράτορ άκουσε νά του επαναλαμβάνῃ τά ίδια άναρθρώς με τόν πρώτο παταγάλο, ήλθε στό χωριό ότι δέν του χροιάζονταν άλλοι αλληλοκαλακες και του έδωσε πίσω. Άλλά έκείνη τῃ στιγμή ό παταγάλος επανέλαβε, έν συμπτωσώς, τίς λέξεις που άκούγχε άπ' τόν κύριό του όταν έθιμονε κατά τήν ώρα του μαθήματος :

— Κρίμα στους κότους μου! Έχασα τόν καιρό μου!...

Ή άπάντησής αύτῃ άφρασε τόσο πολύ στον αυτοκράτορα, όστε γέλασε κ' όλην τήν καρδιά και άγόρασε τόν παταγάλο άκριβότερα από τόν πρώτο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Ή γυναίκα που άφισε τόν πρώτο άνδρα της δέν θ' άρχιση ν' άφήση και τόν δεύτερο.

Μπαζίζικ

Καζανόβη

Ό άνθρωπος είνε σιαξς περαστικός.

Όντζο

Δέν ύπάρχει ώραία παρτίδα χωρίς τήν έλευθερία.

Σατωμωριάν

Ή καρδιές τών έραστών είνε ένα γλυκό μυστήριον.

Ότιέ

